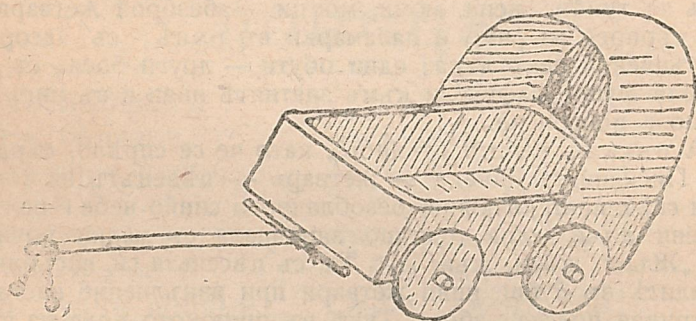

А то за какво било: Отдолъ изъ пѣтя търговецъ — бързоконецъ се зададе. Отъ близката група жетварка съ снопъ на рамо хукна — прѣкосва прѣзъ ниви направо и на пѣтя прѣдъ търговецъ „Честитъ снопъ!“ изправа. Търговецъ я гледа мила засмѣна. Той съ благодарностъ пѣстра кисия изважда и на мома добъръ подарѣкъ поднася. А тя отъ радостъ на земята нестѣпа, като при дружки се завръща. Всички се трупатъ, гледатъ я весело и само едно се чува: „Честитъ подарѣкъ Еленке!“

Тѣй съ глѣчка, смѣхъ и пѣсни, жетвари безъ умора се трудятъ цѣль день. И когато слѣдъ заходъ — слънце вечерната зарѣ дълго се още руменѣе, всички съ веселие се връщатъ на почивка въ село, да набавятъ прѣсни сили за новъ день.

Ст. Пончевъ.

Ръчна работа: Количка за игра отъ мукава.

Мария Конопницка.

Пѣй, славейченце, пѣй,
Додѣто слънце грѣе,
Додѣто вихренъ вѣтръ
Гнѣздо ти завѣе.

И азъ гнѣздо си имахъ
Въ чаровенъ край далеко,
И азъ всрѣдъ щастие пѣяхъ,
И азъ бѣхъ птичка лека . . .

И скърши ми гнѣздото
Дѣхътъ на бурна хала,
Сега стоя самотенъ
Съ душа осиротѣла . . .

Гласътъ ми чезне глухо,
Кому сега да пѣя . . .
— Пѣй, славейченце пѣй,
Додѣто слънце грѣе!

Прѣвела: Д. Габе.